

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **HOFMANN CERAMIC CZ s.r.o.**, se sídlem Bělá nad Radbuzou, Smolovská 218, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2011, č. j. 797/52010, 77987/ENV/10,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 4. 1. 2011, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 22. 7. 2010, č. j. ŽP/4669/10, jímž se podle ust. § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší nepovoluje trvalý provoz středního stacionárního zdroje znečišťování ovzduší „zařízení na výrobu keramických výrobků vypalováním – pec č. 2“ na pozemku p.č. 485/5 a p.č. 636 v kat. území Bělá nad Radbuzou.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že žalovaný přebíral argumentaci správního orgánu I. stupně, která v žádném případě není podpořena relevantními skutečnostmi je podána v rovině neprokázaných tvrzení a spekulací. Výstavbu předmětných pecí realizoval žalobce na základě řádné smlouvy o dílo, zhotovitel pak dílo provedl v souladu s všemi předpisy a normami, budova byla řádně zkolaudována, aniž by bylo shledáno porušení norem a byl povolen zkušební provoz. Jádrem zamítavého stanoviska jsou pak výsledky kontrol ČIŽP, které byly provedeny na základě podnětů některých notorických stěžovatelů měst Bělá nad Radbuzou, kteří si opakovaně stěžují u různých institucí, a kterým především vadí charakter provozu jako takový. Závěry těchto kontrol ale v žádném případě nemohou mít takovou vypovídací hodnotu, aby přesvědčivým způsobem odůvodňovaly podstatu rozhodnutí správních institucí, posledně pak rozhodnutí žalovaného. Žalobce dále uvedl, že na doporučení správních orgánů podal žádost o povolení trvalého provozu pece, k níž doložil, že byly provedeny potřebné úpravy vypalovacího zařízení. Poukázal na nepřesnosti v argumentaci správního orgánu ohledně výsledků kontrolního měření emisí, jmenovitě na chybně uvedený typ vlašiva a na naměřené emisní limity organického uhlíku. Rovněž namítl nesprávnost tvrzení ohledně podtlaku v pracovním prostoru vypalovací pece během výpalu s tím, že nemůže docházet k úniku fugitivních emisí do prostoru haly a do okolí provozovny. Dále namítl, že stanovisko Města Bělá nad Radbuzou nepochází z legitimního jednání zastupitelstva. Žalobce proto trval na tom, že splňuje veškeré požadavky kladené na něj právním řádem pro povolení trvalého provozu zdroje, neboť toto zařízení splňuje emisní podmínky. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl námitky žalobce pro jejich věcnou nesprávnost a setrval na názoru, že posuzovaný zdroj znečišťování ovzduší podmínky pro uvedení do trvalého provozu nesplňuje. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce podal dne 23. 4. 2010 u Krajského úřadu Plzeňského kraje žádost o povolení středního stacionárního zdroje do trvalého provozu, jež se týkala vypalovací pece č. 2 v provozovně v Bělé nad Radbuzou podle ust. § 17 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně ovzduší. K výzvě krajského úřadu ze dne 29. 4. 2010 žalobce doplnil dne 29. 6. 2010 požadované podklady, tedy podrobný popis technologie, zápis parametrů výpalu ve vypalovací peci č. 2, který prokazuje, že během výpalu nedochází k přetlaku v peci a aktuální vyjádření Města Bělá nad Radbuzou k uvedení pece č. 2 do trvalého provozu. Spis dále obsahuje negativní stanovisko k povolení trvalého provozu pece od České inspekce životního prostředí ze dne 12. 7. 2010, zn. ČIŽP/43/000/1010616.001/10/ZVC, a negativní stanovisko Města Bělá nad Radbuzou ze dne 7. 6. 2010, zn. BelaNR/715/10. Na to vydal Krajský úřad Plzeňského kraje dne 22. 7. 2010 rozhodnutí č. j. ŽP/4669/10, kterým nepovolil trvalý provoz předmětného zdroje znečišťování ovzduší. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež pak žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

V podané žalobě žalobce uvedl, že v odůvodnění předmětného rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že po celou dobu zkušebního provozu se provozovateli nepodařilo upravit technologické zařízení a technologický postup tak, aby zdroj svým provozem neobtěžoval občany bydlicí v okolní bytové zástavbě zápachem.

Předem by chtěl žalobce uvést, že pokud jde o zkušební provoz vypalovací pece č. 2, který byl krajským úřadem povolen rozhodnutím ze dne 9. 12. 2008, není pravdou, že by jednatel žalobce pan K. uznal, že provozování technologie vypalování keramiky bylo vzhledem k umístění provozovny v těsném sousedství obytných domů nevhodné a sám pak navrhl, že výpal keramiky již v provozovně v Bělé nad Radbuzou žalobce provozovat nebude a o povolení trvalého provozu této pece již nepožádá. Společnost žalobce se nadále vyvíjí a v důsledku toho došlo k rozhodnutí majoritního vlastníka společnosti dne 2. 11. 2009 znovu požádat o povolení tříměsíčního zkušebního provozu vypalovací pece č. 2. Žádost byla odůvodněna nárůstem zakázek, které v tomto období ještě nebyl připraven zpracovávat indický partner žalobce a samozřejmě i vznikem nových pracovních míst pro místní obyvatele. Následně pak byla doplněna výčtem provedených úprav, které byly na vypalovací peci č. 2 provedeny po 31. 3. 2009. Na základě této žádosti pak krajský úřad vyšel žalobci vstříc a zkušební provoz na dobu do 31. 1. 2010 povolil rozhodnutím ze dne 27.11.2009.

Dne 26. 1. 2010 obdržel krajský úřad od žalobce žádost o prodloužení zkušebního provozu vypalovací pece č. 2 do 30.6.2010. Krajský úřad však pod dojmem předchozího průběhu zkušebního provozu této žádosti dne 27.1.2010 nevyhověl, a to aniž aby si dostatečně ověřil funkčnost a účelnost žalobcem provedených a v žádosti deklarovaných úprav na vypalovacím zařízení. Na základě stížnosti obyvatel obce Bělá nad Radbuzou na obtěžování zápachem v důsledku provozu zařízení provedla ČIŽP kontrolu tohoto zařízení avšak až dne 2. 2. 2010, tedy dva dny po zastavení provozu. Výsledkem kontroly tedy nemohlo být nic jiného než zjištění, že vypalovací zařízení již není v provozu a nelze tedy objektivně zjistit porušení povolení orgánů ochrany ovzduší.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které Ministerstvo životního prostředí jako odvolací orgán zamítlo a rozhodnutí krajského úřadu potvrdilo, ovšem s doporučením, že pro žadatele bude účelnější podat žádost o povolení trvalého provozu předmětného vypalovacího zařízení.

Žalobce proto podal žádost o povolení trvalého provozu dne 23. 4. 2010, v níž znovu konstatoval úpravy, které byly na vypalovací peci č. 2 provedeny spolu s doplněním o popis technologického postupu výroby a záznam parametrů tří výpalů a vyjádřením obce Město Bělá nad Radbuzou k provozu vypalovací pece č. 2. Z předložených záznamů parametrů výpalů pak bylo patrné, že byly provedeny takové úpravy vypalovacího zařízení, kdy zejména oproti výpalům ze začátku roku 2008, kdy docházelo nárazově k přetlaku ve vypalovací peci, se situace změnila a poslední záznamy výpalů ze dne 12.1.2010 a ze dne 14.1.2010 dokládají, že výpal v peci č. 2 probíhal nárazově v přetlaku až při zvýšení teploty nad 700 °C.

V odůvodnění rozhodnutí o nepovolení trvalého provozu zařízení se dále krajský úřad odvolává na poslední kontrolní měření emisí, když uvádí, že bylo provedeno za použití nové vypalovací křivky a nového vlašiva Q8, které provedla měřící skupina ČIŽP a podle něhož neměl být splněn emisní limit na výduchu ze sušárny, a to konkrétně

obecný emisní limit pro celkový organický uhlík (TOC) v průměru o 88% (přesto, že teplota v sušárně byla dle protokolu udržována na hodnotě 63 °C) a emise TOC z vypalovací pece č. 2 se v době první fáze výpalu měly pohybovat na hranici specifického emisního limitu a dále pak až do konce výpalu na cca 30% specifického emisního limitu.

K tomuto žalobce musí uvést na pravou míru skutečnost, že v odůvodnění rozhodnutí jsou zřejmé nepřesnosti. Zejména je chybně uveden typ vlašiva, kdy právě výše uvedené překročení emisních limitů na výduchu ze sušárny bylo zjištěno za použití vlašiva ZUSOPLAST, kdy se uvolňuje organický uhlík při teplotě 55 °C. Ihned po zjištění překročení emisního limitu však žalobce zareagoval a provedl úpravy samotné sušárny a především změnil typ oleje používaný jako vlašivo na olej Q8, kde se organický uhlík uvolňuje až při teplotě nad 80 °C, přičemž v sušárně je udržována teplota mezi 60 - 70 °C. Po výměně vlašiva na olej Q8 tedy nedochází a ani nemůže docházet na výduchu ze sušárny k překročení povoleného emisního limitu pro TOC, neboť teplota v sušárně nedosahuje takové výše, aby docházelo k jeho uvolňování. Krajskému úřadu byly k tomuto doloženy i bezpečnostní listy na olej. V následném období pak s ohledem na shora uvedené bylo opakovaně provedeno autorizované měření plyných a tuhých emisí z vozokomorových sušáren výrobků z keramiky, o němž vypovídá protokol č. 298/08, z něhož jednoznačně vyplývá, že naměřený emisní limit po provedených úpravách pro organické látky vyjádřený jako organický uhlík (TOC) představoval hodnotu v průměru 45,89 mg/m³, když tato hodnota splňuje předepsaný obecný emisní limit.

Ve vztahu k dalšímu bodu odůvodnění, kde se uvádí, že předložené záznamy parametrů výpalu z doby posledního zkušebního provozu dokládají, že se provozovateli nepodařilo zabezpečit, aby po celou dobu výpalu byl pracovní prostor vypalovací pece v mírném podtlaku, žalobce uvádí, že může prostřednictvím vypalovací křivky velice snadno doložit, že v peci č. 2 je zajištěno, že do 650 °C je zabezpečen mírný podtlak nebo nula, nemůže tak docházet k úniku fugitivních emisí do prostoru výrobní haly a následně vraty a okny do okolí provozovny. Nelze tedy vycházet z protokolu z kontroly provedené dne 28. 8. 2008 a z jakýchkoli domněnek, na základě této dva roky staré kontroly učiněných. V současné době je těsnost pece č. 2 zajištěna maximálním možným způsobem, není tedy možné, aby se emise uvolňovaly do prostoru haly, resp., aby dále unikaly okny.

Pokud se pak jedná o stanovisko Města Bělá nad Radbuzou kde se uvádí, že zastupitelstvo obce projednalo dne 1. 6. 2010 žádost o udělení souhlasu a po důkladném zvážení veškerých argumentů, které vyplynuly zjednání, kterého se zúčastnil jednatel společnosti p. K. a občasné trvale žijící v okolí a jímž žádost společnosti HOFMANN CERAMIC CZ s. r. o. zamítlo, žalobce uvádí, že se v žádném případě nejednalo o legitimní jednání zastupitelstva, na kterém by bylo možno projednat a zvážit veškeré argumenty, neboť občasné Město Bělá nad Radbuzou k tomu zastupitelům obce nedali příležitost.

Z podkladů dodaných žalobcem, zejména ze zápisu parametrů výpalu ve vypalovací peci je tedy zřejmé, a žalobce je o tom přesvědčen, že splňuje veškeré požadavky kladené na něho právním řádem pro povolení trvalého provozu zdroje, a to zejména vyhláškou č. 362/2006 Sb., když má za to, že míra obtěžování zápachem je v souladu s uvedenou vyhláškou v daném případě zcela přiměřená poměrům a že žádnou hranici stanovenou právním řádem v tomto smyslu nepřekračuje. Žalobce má tedy za to,

že jak uvádí samo MŽP, je třeba posuzovat skutečný technologický stav posuzovaného zařízení. Kdy za použití vlašiva Q8 oproti původně používanému vlašivu ZUSOPLAST KP 5181, současně s přihlédnutím ke všem žalobcem provedeným úpravám, zařízení dosahuje zákonem stanovených emisních limitů, tzn. že v současnosti splňuje podmínky pro uvedení do trvalého provozu. S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že správní orgán dospěl k nesprávným závěrům, když zařízení shledal nevyhovujícím pro uvedení do trvalého provozu.

Žalobce rovněž poukazuje na to, že v rámci řízení o žádosti o prodloužení zkušebního provozu příslušné správní orgány žalobci de facto doporučili jít cestou žádosti o povolení trvalého provozu a nyní ve svém rozhodnutí opět uvádí, že by v daném případě bylo vhodnější podat žádost o povolení zkušebního provozu. Dle názoru žalobce, předložil tento všechny podklady pro doložení provedených změn na zařízení, současně navrhl i provedení zkušebních měření, kdy všechny tyto uvedené úkony měly vést k objektivnímu zjištění, že zařízení je způsobilé k provozu a že toto splňuje veškeré zákonem stanovené emisní limity. V tomto ohledu však správní orgány se žalobcem nesouhlasily, a rovněž k provedení objektivního zjištění navrhovaným měřením nedošlo, neboť se příslušná kontrolní komise v reálném termínu k měření nedostavila. Pouze na okraj žalobce uvádí, že z dosavadního průběhu řízení získává dojem, že vzhledem k tomu, že se v dané oblasti jedná o poměrně citlivou otázku a rovněž vzhledem k existenci určité skupiny notorických stěžovatelů, správní orgán se uchyluje ke způsobu řešení záležitosti, která eliminuje vznik případných dalších správních řízení.

Městský soud v Praze především konstatoval, že takto formulovaná žaloba je s výjimkou dvou závěrečných odstavců v části IV. zcela shodná s obsahem odvolání, které žalobce podal proti rozhodnutí vydanému v I. stupni, tedy vůči rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 22. 7. 2010, č. j. ŽP/4669/10. To by samo o sobě nemuselo být nutně na závadu, pokud by žalobce v návaznosti na to tvrdil například, že žalovaný odvolací správní orgán se s obsahem jeho odvolání vypořádal nesprávně, tedy v rozporu se skutkovými zjištěními či s platnými právními předpisy, anebo že se námitkami obsaženými v odvolání nezabýval a nerozhodl o nich, až již zcela nebo zčásti.

Jak je však ze žaloby zřejmé, nic takového žalobce odvolacímu orgánu nevytýká a netvrdí tedy, ani že by se Ministerstvo životního prostředí s jeho odvoláním nevypořádalo, ani že by se ve svých závěrech mylilo. Žalobce totiž v podstatě s obsahem napadeného rozhodnutí ze dne 4. 1. 2011 ani nepolemizuje, když jeho námitky směřují proti rozhodnutí vydanému v I. stupni. Zde nezbývá než konstatovat, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí se žalobcovým odvoláním zabýval, jeho obsah v odůvodnění rozhodnutí konstatoval a se žalobcovými argumenty se obsáhle vypořádal. Měl-li žalobce za to, že toto vypořádání je neúplné či nesprávné, měl na to v žalobě poukázat, což však neučinil.

Nově se tedy v žalobě objevuje až tvrzení, obsažené v posledních dvou odstavcích části IV. žaloby, kde žalobce uvedl, že:

„Žalobce má tedy za to, že jak uvádí samo MŽP, je třeba posuzovat skutečný technologický stav posuzovaného zařízení. Kdy za použití vlašiva Q8 oproti původně

používanému vloživu ZUSOPLAST KP 5181, současně s přihlédnutím ke všem žalobcem provedeným úpravám, zařízení dosahuje zákonem stanovených emisních limitů, tzn. že v současnosti splňuje podmínky pro uvedení do trvalého provozu. S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že správní orgán dospěl k nesprávným závěrům, když zařízení shledal nevyhovujícím pro uvedení do trvalého provozu.

Žalobce rovněž poukazuje na to, že v rámci řízení o žádosti o prodloužení zkušebního provozu příslušné správní orgány žalobci de facto doporučili jít cestou žádosti o povolení trvalého provozu a nyní ve svém rozhodnutí opět uvádí, že by v daném případě bylo vhodnější podat žádost o povolení zkušebního provozu. Dle názoru žalobce, předložil tento všechny podklady pro doložení provedených změn na zařízení, současně navrhl i provedení zkušebních měření, kdy všechny tyto uvedené úkony měly vést k objektivnímu zjištění, že zařízení je způsobilé k provozu a že toto splňuje veškeré zákonem stanovené emisní limity. V tomto ohledu však správní orgány se žalobcem nesouhlasili, a rovněž k provedení objektivního zjištění navrhovaným měřením nedošlo, neboť se příslušná kontrolní komise v reálném termínu k měření nedostavila. Pouze na okraj žalobce uvádí, že z dosavadního průběhu řízení získává dojem, že vzhledem k tomu, že se v dané oblasti jedná o poměrně citlivou otázku a rovněž vzhledem k existenci určité skupiny notorických stěžovatelů, správní orgán se uchyluje ke způsobu řešení záležitosti, která eliminuje vznik případných dalších správních řízení.“

Tvrzení v prvním citovaném odstavci však vyjadřuje především pouze názor, že předmětné zařízení dosahuje zákonem stanovených emisních limitů, avšak toto tvrzení tam není nijak vyargumentováno, a zůstává tak pouze v rovině nesouhlasu se závěry žalovaného Ministerstva životního prostředí, aniž by žalobce vyložil konkrétní argumenty pro takový nesouhlas.

Dále žalobce namítl, že navrhoval provedení zkušebních měření, která by měla vést k objektivním zjištěním o tom, že zařízení je způsobilé k provozu v mezích emisních limitů, avšak že k takovým objektivním měřením nedošlo.

Tuto námitku soud neshledal důvodnou, protože z obsahu správního spisu nelze zjistit, že by žalobce požadavek na provedení zkušebních měření v průběhu správního řízení vznesl. Neučinil tak ani v iniciální žádosti o povolení trvalého provozu pece č. 2, ani v doplňujícím vyjádření ze dne 28. 6. 2010, a ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce sám v žalobě ostatně neuvedl nic bližšího o tom, kdy a jak měl takový návrh na provedení měření přednést. Za tohoto stavu věci nemohl soud takto nekonkrétní námitce vyhovět.

Konečně soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce o tom, že správní orgán, vzhledem k tomu, že se v dané oblasti jedná o poměrně citlivou otázku a rovněž vzhledem k existenci určité skupiny notorických stěžovatelů, se uchyluje ke způsobu řešení záležitosti, která eliminuje vznik případných dalších správních řízení.

Toto tvrzení je pouhou spekulací, bez bližšího odůvodnění, a navíc z něj ani není jasné, v jakém směru by se měl takový postup správních orgánů dotknout veřejných subjektivních práv žalobce.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, když obsahuje především výhrady vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž by z ní bylo zřejmé, v jakém směru byla žalobcova práva zkrácena rozhodnutím žalovaného, který jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl, a dále když námitka ohledně nevypořádání údajného návrhu žalobce na doplnění měření nebyla shledána důvodnou. Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání za podmínek podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. července 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová